

**R.P. Ioannis De Lvgo Hispalensis, É Societate Iesv, Jn
Collegio Romano Eivsdem Societatis Olim Theologiae
Professoris, nunc S. R. E. Cardinalis, Dispvtaiones
Scholasticae, & Morales, De virtute, & ...**

Lugo, Juan de

Lvgdvni, 1666

§. Vtrùm repetenda sit confessio, eo quod Confessarius ante absolutionem
oblitus est confessionis, & status Pœnitentis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82358](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82358)

622. Restat adhuc dubium illud practicum circa hoc ipsum; an quando ad effectum absolutionis sacramentalis præmittitur absolutio à censuris per illam absolutionem auferatur excommunicatio, quam pœnitens non dixerat, quia eius ignarus, vel immemor erat, ita ut postea non opus sit amplius eius absolutionem petere. Pater. Suarez *infra disputat. 31. section. 4. numer. 19.* loquens de excommunicatione reservata dicit, si pœnitens nullo modo petiit absolutionem à reservatis, etiam consecratur superiori, vel habenti facultatem super reservata, non auferri reservationem circa oblita, neque etiam manere liberum ab illa excommunicatione: quia sensus illius absolutionis, quæ præmittitur à censuris, est tollere censuras solum quatenus opus est ad effectum absolutionis sacramentalis, sicut Pontifex in bullis solet præmittere absolutionem à censuris ad effectum solum illius gratiæ participandum: quare pœnitens manebit postea ligatus eadem censura, & debet illius absolutionem petere.

623. Hæc sententia semper mihi dura, & difficilis visa est contra sensum, quem verba illius absolutionis præ se ferunt, qui non est limitatus, nec ad reincidentiam, sed absolutus, & universalis. Primum, quia verba illa, quæ addi solent *in quantum possum & indiges*, non sunt restrictiva, ut voluit Suarez, sed potius ampliativa, cum indicent animum utendi tota potestate, & facultate in tota sua amplitudine. Secundum, quia ad effectum absolutionis à peccatis impertinens esset absolutio à suspensione, cum suspensio nullo modo impediat absolutionem à peccatis: & tamen illa etiam continetur in iis verbis: ergo absolute, & universaliter intenditur auferri. Tertiū, quia Confessarius non solum debet pœnitentem dispo-
nere ad Sacramentum pœnitentiæ, sed etiam ad dignè suscipiendam Eucharistiam: ad hoc enim pœnitens præmittit confessionem, ut iuxta Christi præceptum probet se, quæ probatio pertinet ad confessarium, atque ideo debet pœnitentem ita absolovere, ut possit ad communionem accedere; ergo non abstulit censuras solum in ordine ad absolutionem sacramentalem, sed etiam in ordine ad Eucharistiam, & alia Sacramenta suscipienda. Quartum, quia si pœnitens peteret ad cautelam absolui ab excommunicatione, si forte aliquam incurrisset, confessarius absolute, & sine limitatione absolueret. Ergo & nunc ita absoluit, maxime cum semper implicite pœnitens cum eo amico accedat, ut quantum fieri possit, solvatur à peccatis, & vinculis, quæ habet. Quintum, quia quidquid sit, an absolutio à peccatis sit valida; quando excommunicato confertur, certum est illicite confetti: & ideo præmittitur absolutio à censuris, ut debito modo absolvatur à peccatis. Debet ergo confessarius habere intentionem absolutam absolvendi simpliciter, & tollendi excommunicationem: quia si solum absolueret ad effectum absolutionis sacramentalis, & non ad alios; illè verè maneret simpliciter excommunicatus, cum haberet adhuc omnes alios effectus excommunicationis, qui certè non possunt sine excommunicatione manere: ergo absolutio à peccatis daretur verè, & in rigore homini tunc actu excommunicato. Debet ergo ut suo muneri satisfaciat confessarius habere intentionem tollendi omnino excommunicationem, ne absolvat à peccatis hominem excommunicatum. Sexto denique, quia licet simpliciter, & absolute sit possibilis absolutio ab excommunicatione ad reincidentiam, & per partes; hunc tamen absolvendi modum non possunt usurpare inferiores, nisi in casibus à iure præscriptis, sed solus summus

Pontifex, ut cum aliis observat Coninch. *disp. 14. de excom. dub. 16. n. 217. & in præsent. disp. 12. dub. 12. n. 97.* nec nisi expresse explicetur intelligi debet nunquam absolui aliquis ad reincidentiam. Adde eum, qui absoluitur ad reincidentiam, interim tamen absolui à tota excommunicatione: ille autem, qui ad solum unum effectum absoluitur, v.g. ad obtinendum beneficium, vel quid simile; non dicitur propriè absolui, sed potius dispensari, ut non obstante excommunicatione possit recipere tale beneficium, &c. ut notavit idem Coninch. *illo dub. 16. n. 215. vbi n. 225. & in præsent. dub. 12. n. 96.* absolute docet cum aliis, quos affert per illam formulam manere subditum absolutum simpliciter, & absolute à censuris etiam reservatis, si in absolvente erat potestas; quod etiam notavit Valquez *in præsent. q. 91. artic. 3. dub. 5.* & videtur omnino verum: maxime, quando sermo est de censuris non reservatis.

Dubitari posset, an hoc locum habeat non solum in habente potestatem ordinariam ad absol-
vendum, sed etiam in eo, qui habet solum potestatem delegatam; potuit enim delegari hæc potestas, cum ea limitatione, ut solum absolventi à censuris, quas pœnitens manifestat. Verius tamen videtur locum etiam habere in delegato, ut statuit Coninch. *illo dub. 12. n. 94.* & supponere videntur alij, quos affert, dum generaliter loquuntur non distinguentes inter habentem potestatem ordinariam, vel delegatam. Et videtur etiam constare ex usu: nam ij etiam, qui totam potestatem ex delegatione habent, quales sunt regulares in ordine ad facultates, adhuc præmittunt eandem absolutionem ab excommunicatione, suspensione, & interdictione, licet pœnitens nullius censuræ absolutionem petierit. Ratio autem est, quia cum in delegante sit potestas ad ita absolvendum, & ipse suam potestatem delegaverit absque vlla limitatione, non est cur à nobis limitetur.

Adverte tamen illis verbis, *in quantum possum, & indiges*: Confessarium non solum loqui de potentia ad validum, sed etiam de potentia ad licitum: quare non habet animum absolvendi; nisi ab iis censuris quibus licet potest absolovere. Unde cum licet non possit absolovere non satisfacta parte, neque etiam eum qui scienter trahit censuram, & alios similes, non censetur clausula illa generali velle illos absolovere, sed eos, quos valide, & licet potest.

§. 3. *Utrum sit repetenda confessio, eo quod Confessarius ante absolutionem oblitus est Confessionis, & status pœnitentis.*

624. **N**onus, & ultimus casus, quo confessionem repetere sit necesse potest esse, quando Confessarius illius oblitus est ante absolutionem. Quod multipliciter contingere potest. Primum, quia confessio longa fuit, & duravit per aliquot dies, ita ut tempore absolutionis iam Confessarius non recordetur eorum, quæ diebus præcedentibus audierat: Secundum, quia audita confessione, oportuit absolutionem differre per aliquot dies, & post illos redeunte pœnitente, iam Confessarius non recordatur confessionis. Tertiū quia confessio fortasse irrita fuit, vel absolutio ex defectu doloris, vel propositi, aut iurisdictionis in ipso Confessario, & postea pœnitens, ablato impedimento, vult ab eodem Confessario valide absolui, qui tamen iam confessionis memoriam non habet. In his ergo, & similibus casibus quæritur, an

an debeat confessio tota denuò repeti, aut quilibet eius memoria possit sufficere.

627. Communiter responderi solet, quando confessio fit diverso confessario, repetendam esse totam, quando fit eidem, non esse repetendam, si ille recordetur, vel peccatorum, vel status penitentis, vel penitentiae impositae, sed sufficere vno verbo accusare se de omnibus, quae prius dixerat, addendo, si quae sunt alia peccata, vel peccatum in illa fortè confessione omissum. Ita Nauarr. Valent. Syl. Zelol. & alij, quos afferunt, & sequuntur Suarez in *present. disp. 2. sect. 6. in fin. Coninch. disp. 7. dub. 11. n. 109. Bonac. disp. 5. q. 5. sect. 2. punct. 3. n. 15.*

628. Addit Suarez contra Nauarrum si Confessarius iam prius penitentiam imposuerat, non esse necesse, quod recordetur peccatorum, vel qualis fuerit penitentia imposita, sed satis esse, quod recordetur hunc fuisse confessum, (intellige, & iudicatum absolutione dignum,) & quod postea nihil graue commiserit, in quo standum est eius testimonio. Si verò penitentiam non imposuit, & neque in particulari, neque secundum aliquam confusam, & moralem rationem recordatur status conscientiae ipsius penitentis; postulare debet iteratam notitiam, ut imponat penitentiam condignam. Si tamen absoluerit absque repetitione huiusmodi, licet fuerit mutilum Sacramentum: esset validum, quia haberet omnia essentialia. Hæc Suarez, quæ ex ipso desumpsit Gulielmus Mercerus de *Sacram. in 3. part. S. Thom. q. 9. art. 1. Cui consentit etiam Layman. lib. 5. tract. 6. c. 9. n. 6. dicens absolutionem fore validam in ultimo illo casu, sed peccare Confessarium absque notitia sufficiente ad penitentiam imponendam absoluentem.*

629. Aduertit tamen Suarez hæc intelligi, quando confessio ex parte sui fuit valida. Secus verò, si confessio fuit inualida, vel defectu doloris, vel integritatis, vel iurisdictionis: tunc enim confessio de nouo repetenda est, quia prior non fuit vera accusatio sacramentalis, & ideo necessaria est iterata accusatio omnium peccatorum, quæ cum non possit fieri vno confuso verbo propter rationem factam, necesse est, quod distinctè fiat. Hæc Suarez, quæ etiam amplectitur Coninch. loco citato, & prius ex parte dixerant Paludanus *disp. 17. quest. 5. art. 1. & Adrianus quest. 4. de confessione, §. si petas circa prædicta*: qui dixerunt, hoc verum esse, quando prior Confessio facta fuerat Sacerdoti, vel iudici, id est, qui tunc absolvere non poterat, quo casu eam repeti necesse est, quia prior non fuit sacramentalis.

630. Hanc distinctionem Paludani, & Adriani rejicit Vasquez in *present. q. 92. art. 3. dub. 3.* quia similiter, quando fuit quicumque alius defectus reddens irritum Sacramentum, confessio non fuit sacramentalis: ergo cum ipsi concedant non esse tunc repetendam confessionem eidem Sacerdoti, idem debet dici, quando defectus oritur ex defectu iurisdictionis. Ratio autem est, quia in omni casu reuera confessio fit sacramentalis, explicata fictione, vel defectu, & repetita priori confessione in genere, cum ex hoc habeatur sufficiens notitia ad absolutionem, quando scilicet Confessarius recordatur saltem in confuso peccatorum, & status penitentis, ut dictum est.

631. Denique P. Gaspard. Hurtado de *Sacram. disp. 8. de penit. difficult. 8.* dissentit in hoc, quod existimat, etiam quando Sacerdos non recordatur status penitentis, non retinet notitiam sufficientem ad prudenter imponendam penitentiam, quam prius nondum imposuerat: tunc, inquam, non requiri iterari confessionem distinctam, sed sufficere

P. Ioann. de Lugo de Penitentia.

ry confessionem aliquam mediam, hoc est, non vnicò verbo, sicut in casu priori; nec omnino distinctam, sed confessionem confusam peccatorum antea distinctè explicatorum: quæ sufficit, ut Confessarius prudenter possit taxare penitentiam, ad quem solum finem requiritur tunc confessio noua de eisdem peccatis. Hæc sunt doctorum placita.

Ego in primis existimo difficilem distinctionem illam, quam Suarez statuit, & in qua recedit à communi sententia, quatenus asserit debere repeti omnino distinctam confessionem totalem eidem Confessario, quoties prior ex defectu doloris non habuit effectum. Hoc inquam, falsum puto. Primò, quia in eo casu confessio fuit verè sacramentalis, hoc est, de se apta ad faciendum Sacramentum: nam, ut confessio ex se sit sacramentalis, non est necesse, quod concurrant aliae partes requisitæ ad Sacramentum; ut constat in confessione, quam non consequitur absolutio: nam confessio de se habuit totum, quod requiritur ad confessionem. Sic quando defuit dolor, confessio de se apta erat ad materiam Sacramenti, neque ex eius defectu defecit Sacramentum, sed ex defectu alterius compartis requisitæ, nempe doloris: ergo ex eo capite non oportet repetere iterum distinctè totam confessionem.

632. Secundò, quia praxis communis contraria est: nam quando defectus prouenit ex eo, quod penitens tacuit culpabiliter aliquod peccatum, si statim post absolutionem malè acceptam, redeat, & confiteatur suum defectum; non cogimus illum ad repetendam distinctè confessionem, sed ad accusandum se de eisdem peccatis: & tamen negari non potest, quod tunc non est adeo distincta notitia peccatorum, sicut quando successiue dicebantur: quem enim Confessarium repetias, qui possit tunc dicere, periuria fuisse triginta, turpia desideria viginti quatuor, omissiones Missæ duodecim, & sic de aliis? Non ergo desideramus tunc notitiam ita distinctam, ac si nulla prorsus confessio præcessisset, sed vtimur aliquo modo notitia prius habita.

633. Tertiò eadem praxis obseruatur, etiam quando deficiebat iurdictio prius in Confessario. Nam si accedat ad te aliquis habens casus reueruatos, & confiteatur illos simul cum aliis non reueruatis, & tu differas absolutionem, donec facultatem absolendi obtineas, postera die ante absolutionem non obligas illum ad repetendum distinctè confessionem de reueruatis, sed facis, ut se de illis, & aliis, quæ dixit, accuset, licet prior confessio non fuerit facta iudici legitimo circa illa peccata. Non est ergo verum in vniuersum, quod illa confessio prior non possit magis conferre ad notitiam dandam Confessario, quam si non fuisset, etiam quando non adest notitia distincta, prout communiter non manet: est enim moraliter impossibile, ut die sequenti possit Confessarius illa peccata repetere cum omnibus suis circumstantiis, sicut ea audiuit, & tamen contentus illa notitia, facit, quod penitens de illis solum se accuset in confuso.

634. Ceterum, licet hæc ita se habeant, existimo adhuc secundò contra Patrem Vasquez, non esse omnino rejiciendam differentiam illam Paludani, & Adriani circa confessionem priorem factam Sacerdoti iudici, vel non iudici. Nam, ut dicebam, prior non posterior est verè confessio sacramentalis, quia confessio sacramentalis est accusatio, qua penitens coram legitimo iudice manifestat sua peccata: qualis verè est illa, quæ fit coram legitimo iudice, etiam si postea ex defectu absolutionis Sacramentum non fiat: Confessio autem il-

K k 2 19

la deseruire potest, propterea renouatur per sequentem accusationem, & manet in memoria Confessarii ad constituendum postea verum sacramentum Pœnitentiæ. Quando verò Sacerdos non erat iudex, non videtur illa confessio sacramentalis ex se, sicut si fieret non Sacerdoti, vel mero laico.

636.

Vnde existimo tertio, distinctionem illam in aliquo saltem casu vilem esse posse. Nam si prior confessio facta fuit Sacerdoti iudici, atque adeo ex se fuit sacramentalis, & Sacerdos pœnitentiam imposuit: postea licet oblitus sit status pœnitentis, & nesciat qualem pœnitentiam imposuerit, sed recorderetur, pœnitentem fuisse dispositum ad absolutionem, & pœnitentiam accepisse, poterit postea Sacerdos sine alia notitia absolvere. Quando verò confessio fuit facta non iudici, non poterit postea in iis circumstantiis absolvere, etiamsi obtinuerit iam facultatem absolvendi, nisi pœnitens se iterum accuset, & Confessarius aliquam acquirat memoriam confusam præteritæ confessionis: Quia confessio præterita non fuit sacramentalis, cum non fuerit facta iudici; quare debet iudex, postquam iudex est, notitiam delicti acquirere per confessionem rei.

637.

Hinc tamen oritur difficultas, quæ fuit fundamentum illorum Auctorum: quia videtur iudici postquam iudex est, dandam esse à reo notitiam distinctam delicti: quare cum confessio præcedens non fuerit facta iudici, non videtur habenda esse eius ratio, sed denuò facienda erit confessio sacramentalis distincta, cum illa prior non fuerit sacramentalis. Confirmatur, quia licet illa secunda accusatio cum illa memoria confusa prioris confessionis, & status pœnitentis videatur sufficere ad taxandam satisfactionem, & prudenter iudicandum: aliquid tamen plus videtur requiri in hoc sacramento. Alioquin si pœnitens anno sequenti dicat Confessario: status meæ conscientie hoc anno est, sicut anno præcedenti: habeo enim tot fere peccata, & æqualis fere gravitatis, sufficeret hæc confessio ad absolutionem, absque eo quod deberet peti notitia magis distincta: quod nemo concederet. Sequela verò probatur, quia nunc iste Sacerdos, postquam est iudex, non accepit, nec habet maiorem, imò nec tantam notitiam de statu pœnitentis, quam habeat ille alius de statu in secundo anno: ergo si iudex cum hac sola notitia ita confusa potest absolvere, licet nullam aliam habuerit, postquam iudex est, posset etiam pro secundo anno cum æquali, & maiori fortè notitia, quam accipit, absolvere, & pœnitentiam imponere.

638.

In contrarium tamen est auctoritas, & praxis communis: nam doctores fere omnes vniuersaliter dicunt, sufficere postea illam memoriam confusam, vnde cumque processerit defectus confessionis prioris: usus etiam communis, ut dicebam, ita habet, ut si hodie confessionem audisti cum peccatis referuatis, cras, obtenta facultate, absolvas, præmissa breui accusatione pœnitentis, qui se iterum de omnibus, quæ dixerat, accusat: quo casu Sacerdos moraliter loquendo, non retinet memoriam adeo distinctam, ut posset peccata pridie audita sigillatim referre: idem usus apparet, quando aliquis extra confessionem narravit Sacerdoti amico consilij petendi gratia, aliqua peccata; & postea confitetur eidem accusans se breuiter de iis omnibus, quæ extra confessionem dixerat: quo etiam casu non adest nunc in Sacerdote tam exacta & distincta notitia, qualis esset, si nunc se distinctè pœnitens accusaret: &

quidem prior illa narratio non fuerat vllò modo sacramentalis, nec accusatio facta iudici, sed narratio facta amico. Fatendum ergo est, confessionem etiam non sacramentalem priorem perseverantiam in memoria non omnino distinctam posse aliquo modo fieri sacramentalem per accusationem subsequentem taliter, ut possit ad sacramentum deferri. Non quòd illa prior narratio verè fiat accusatio sacramentalis in seipsa, cum talis non fuerit, sed quatenus posterior accusatio relata ad memoriam, quam habet Confessarius de illis peccatis distinctè prius auditis, sit sufficiens notitia, qualis in Confessario desideratur.

Ad id verò, quod contra hoc opponitur, quod sequeretur, sufficere solam notitiam confusam de statu pœnitentis absque alia notitia distincta antea data; neganda est sequela. Ratio autem esse potest, quod Confessarius ita est iudex ipse solus in hoc tribunali, ut ipse solus debeat ex peccatorum notitia formare iudicium de eorum gravitate ad proferendam prudentem sententiam. Vnde reddi potest ratio differentie inter nostrum casum, & illud exemplum, quod opponitur: quia in casu nostro totum iudicium de statu pœnitentis fit à solo Confessario; qui ex notitia, quam ipsemet habuit distinctam de illis peccatis formavit iudicium de eorum gravitate, quod idem iudicium ex illa memoria confusa nunc retinet, & secundum illud regulat, & taxat pœnitentiam imponendam. At verò in illo alio exemplo, quando pœnitens solum diceret, statum suæ conscientie esse, sicut anno præcedenti, iam tunc non tam Confessarius, quam ipse pœnitens fuisset iudex, qui ex notitia, quam habet de suis peccatis, formaret illud iudicium de statu suo, quod iudicium formatum daret Confessario, qui certe non ut iudex illud formasset, cum ipse non habeat, nec habuerit notitiam de peccatis huius anni. Præciperet ergo pœnitens officium Confessarii, ad quem spectat visa, & considerata natura, & multitudine peccatorum iudicium formare de eorum gravitate, & de statu pœnitentis, à quo non debet accipere hoc iudicium factum, sed materiam ad id faciendum. Est enim ipse solus Medicus, ad quem spectat, attenta qualitate morbi, iudicare, de eius gravitate, & de remediis etiam adhibendis: debet ergo ipse ex se facere utrumque iudicium, quorum primum ex se non posset facere, si ipse non audiret peccata, sed statum conscientie iuxta iudicium ab ipso pœnitente factum. At verò in nostro casu aliter se res habet: nam Confessarius ex se facit utrumque iudicium per notitiam de peccatis, quam ipse habuit, quam licet non habuerit, quando erat iudex, nihil refert: non est enim necessarium quòd tota notitia, à qua dirigitur ad hoc iudicium, fuerit sacramentaliter accepta: nam si Confessarius aliunde vidit, vel cognovit distinctè peccatum, potest pœnitens se accusare, dicendo: accuso me de illo peccato, quod tu scis, me fecisse, quæ confessio sine illa notitia præcedente non sufficeret, sed cum illa sufficit, ut Confessarius ex se possit iudicare. Itaque quod omnino requiritur, est, quod accusatio sit sacramentalis: quod verò accusatio secundum se det notitiam distinctè de peccatis, non requiritur, nisi quando Confessarius aliunde non habet notitiam distinctam: si enim illam habet, sufficit accusatio sacramentalis, quæ se remittit ad illam aliam notitiam aliunde habitam. Potest ergo in casu nostro Confessarius prudenter, & licite absolvere, quia iam ponitur noua accusatio sacramentalis coram iudice, & notitia, quæ remanet